

Kịch bản 9

Trong tầm ngắm

(mục đích: **bồi linh về Lịch sử thánh ca**)

(thời lượng: **25 phút**)

(không gian: nước Mỹ sau nội-chiến)

Các vai diễn:

Một người trong vai **Sankey** khoảng hơn 30 tuổi.

Một người trong vai **người khách**, cũng khoảng hơn 30 tuổi.

Một người trong vai **Bill**, khoảng 20 tuổi.

Một thiếu nữ trong vai **Lauren**, khoảng 19 tuổi.

(ánh sáng: **vừa phải**)

(gió: **thổi từ phía sau lưng đủ để làm tung bay tóc**)

(âm nhạc: **đàn Piano vắng vắng bài Thánh ca 252**)

(**Tiếng vọng**: Chỉ khác nhau về một quan điểm giải phóng nô lệ, cuộc nội chiến giữa hai miền Nam Bắc trên đất nước Hoa-Kỳ đã bùng nổ và cướp đi sinh mạng của hàng trăm ngàn con người. Nhưng giữa chiến tranh, người ta vẫn có thể tìm thấy được tình thương; và giữa hận thù, người ta vẫn có thể tìm thấy sự tha thứ. Đó là một câu chuyện đã xảy ra và được nhắc lại trên một chuyến xe lửa, một thời gian sau khi chiến tranh đã kết thúc).

(âm thanh: **tiếng còi xe lửa hụ vang một vài lần và tiếng máy chạy xình xịch trong 15 giây, sau đó là tiếng nhạc - nhạc tự do - vui vẻ, vắng vắng**)

Trên một chuyến xe lửa đi về miền quê của Hoa-Kỳ, có một người mang theo cây đàn Guitar bước lên toa xe và tình cờ gặp một người khách đã ngồi trước ở đó. Họ đều trạc khoảng 30 tuổi nhưng người khách đã tới trước trông có vẻ già dặn hơn. Họ bắt tay nhau cách lịch sự và vui vẻ trong tiếng còi xe lửa hụ vang:

- Chào anh!
- Chào anh!

Chiếc xe lửa dần dần chuyển bánh và lao nhanh làm cho mái tóc của họ cũng bồng bênh theo làn gió. Nhìn những hình ảnh lướt nhanh qua khung cửa sổ, người mang theo cây đàn Guitar nói:

- Thật là tuyệt vời, chuyến xe lửa này sẽ đưa chúng ta rời khỏi những cảnh khô khan của thành phố, để đến những cánh đồng mênh mông của miền thôn quê.

Người khách mỉm cười và hỏi:

- Anh định đi đến đâu vậy?
- Florida! Mỗi mùa Hè tôi vẫn thường về nơi ấy để thăm anh chị tôi.
- Vậy à? Tôi cũng về Florida, nhưng để thăm mẹ tôi! Đã mấy năm rồi, tôi không được gặp bà.
- Mẹ anh vẫn khoẻ chứ?
- Tôi hi vọng như vậy! Thật ra thì ngày trước, gia đình chúng tôi ở Carolina, nhưng thời gian sau này thì lại qua Florida. Khí hậu ở nơi đó thích hợp với tuổi già của mẹ tôi hơn.
- A, thì ra là vậy!

Người khách nói và khẽ mỉm cười:

(âm thanh: **đàn vắng vắng bài Thánh ca 252**)

- Tôi trông anh như nghệ sĩ ấy! Đường xa mà anh vẫn mang theo đàn!

- Đã lâu lắm rồi, tôi không thể xa cây đàn của tôi. Nó là một phần của cuộc sống tôi đấy!
- Anh có chơi cho ban nhạc nào không?
- Dạ không! Tôi chỉ thích hát Thánh ca thôi. Ngày nào mà không hát thì kể như tôi đã bỏ phí ngày ấy mất rồi.
- Thì ra anh là một con cái của Chúa, thế là chúng ta lại giống nhau nữa rồi!

Cả hai cùng cười vang.

Người khách hỏi:

- Có bao giờ anh giúp đỡ cho ai đến với Chúa chưa?
- Tôi hát không hay lắm. Thế mà lời hát của tôi lại giúp đỡ cho nhiều người đến với Chúa.
- Thế à? Thật là phước hạnh! Tôi vẫn mong mình có thể giúp đỡ cho một người nào đó đến với Chúa, nhưng chưa bao giờ ... chưa bao giờ tôi làm được!

(âm thanh: **tiếng còi xe lửa lại hú vang, tiếng máy chạy xình xịch trong 15 giây, sau đó vẫn là tiếng nhạc vui vẻ, văng vẳng**)

Tiếng còi xe lửa lại hú vang và có hai thanh niên bước lên toa xe, một nam và một nữ. Họ đeo những chiếc ba-lô trên lưng ra chiều hăng hái. Người khách nói:

- Chúng ta lại sắp có những bạn đồng hành rồi!

Khi vừa nhìn thấy người mang cây đàn Guitar, họ bỗng reo lên:

- Ô kìa! Anh Sankey!
- Ô kìa! Bill và Lauren!

Bốn người vui vẻ bắt tay nhau và cùng ngồi xuống để trò chuyện.

- Anh không nghĩ là lại gặp hai em trên chuyến xe này!

Chàng thanh niên nói:

- Anh về thăm gia đình phải không? Lauren cũng vậy! Còn em thì đi với Laurent cho vui. Đây là chuyến nghỉ Hè của tụi em ở Florida đấy!
- Vậy ? Chắc là sẽ vui lắm!

Tất cả cùng cười vui.

Bill hỏi:

- Lúc này, anh có sáng tác được bài hát mới nào không?

(âm thanh: **đàn văng vẳng tiếp bài 252**)

- Ô, có chứ! Nhưng anh vẫn thích những bài hát cũ hơn. Chính thời gian đã làm cho chúng trở nên có giá trị!
- Em nghĩ rằng giá trị của một bài hát tùy thuộc vào những người đang ủng hộ nó chứ?
- Có thể họ ủng hộ ngày hôm nay, nhưng ngày mai thì lại không còn! Có một thi sĩ nổi tiếng đã từng tâm sự rằng: trong ba ngày, tôi có thể sáng tác được một bài thơ. Nghe vậy, những người ghen ghét ông bèn nói rằng: Thế à? Còn chúng tôi thì chỉ cần ba ngày cũng có thể sáng tác được cả trăm bài. Nghe vậy, nhà thi sĩ bèn hỏi: thế cả trăm bài thơ của các ông có sống nổi trong ba ngày không?... Điều đó cho thấy rằng thời gian mới là thước đo giá trị của mọi sự!

Lauren hỏi:

- Có những bài tình ca đã tồn tại tới hàng chục năm, chúng em có thể hát được không anh?
- Tình yêu chân thật luôn phát xuất từ Đức Chúa Trời! Chúng ta có thể hát những bài hồn nhiên, vui tươi: những bài ca ngợi mùa Xuân hoặc ca ngợi mái ấm gia đình ...! Nhưng hãy cẩn thận về những bài hát ca ngợi tình yêu của thế gian ...

Lauren thắc mắc:

- Sao vậy anh? ...

- Bởi vì “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng!” Nếu em say sưa với chúng thì tâm hồn em cũng sẽ gần gũi với những người đã viết ra chúng. Thật ra thì ít có nghệ sĩ nào trong thế gian mà lại đứng đắn. Đa số là những người ăn chơi sa đọa. Thậm chí, có nhiều người còn nhờ những tình cảm vụng trộm, để gọt cảm cho mình trong việc sáng tác nữa.

Bill hỏi:

- Thế còn một người sa đọa như vua Sa-lô-môn mà Chúa còn dùng để viết sách Nhã-ca, là một quyển sách ca ngợi tình yêu, thì sao vậy anh?
- Sa-lô-môn sa ngã khi ông đã về già, cho nên những bài viết trước đó của ông vẫn còn nguyên giá trị. Và lại, khi Chúa đã xúc dầu cho một người, thì Ngài có cách để giúp cho người đó viết ra lời của Ngài. Còn những nghệ sĩ của thế gian này thì chẳng bao giờ được Chúa xúc dầu cả!

Lauren góp ý:

- Nhưng, em thấy đâu phải bài hát nào trong Hội thánh cũng hay đâu, anh Sankey!
- Hoàn toàn đúng! Chính vì vậy nên thời gian sẽ đào thải đi rất nhiều bài và chỉ còn lại những bài thật sự có ơn mà thôi.

Bill thắc mắc:

- Nhưng ... làm sao để biết ... bài nào có ơn vậy anh?
- Có một vài tiêu chuẩn cho những bài Thánh ca được chọn. Thứ nhất là nội dung của nó phải chính xác với Kinh-thánh. Các em có để ý tới những bài hát Giáng-sinh trong Thánh-ca không? Không một bài nào nói rằng Chúa được sinh ra vào mùa Đông cả. Vì rõ thật là Kinh-thánh không hề nói như vậy. Ngược lại là khác, vì không có ai lại thức đêm để canh bầy chiên ở ngoài đồng Bêlêhem vào mùa Đông cả.

Bill reo lên:

- Aaaa ... !Thì ra là như vậy!
- Thật ra thì Thánh-ca là một bộ sách giải nghĩa Kinh-thánh vĩ đại nhất mà chúng ta từng được biết. Các em có biết là hầu hết những lễ mầu nhiệm của Kinh-thánh đều được bày tỏ trong Thánh-ca hay không? Kể cả nhiều lễ mầu nhiệm của sách Khải-huyền cũng được tìm thấy trong Thánh-ca. Có nhiều người đã rất thích hát Thánh-ca đến nỗi họ đã trở nên những người sâu nhiệm về lời Chúa ...

Lauren ngạc nhiên:

- Ủa, thật vậy sao? ... Hèn gì ... em thấy những người có ơn trong Hội-thánh, người nào cũng thích hát Thánh-ca cả.
- Thứ hai là người viết ra nó phải có một đời sống tin kính. Đây là một yếu tố rất quan trọng: vì lời nói truyền đạt cả đời sống, cũng như bài hát truyền đạt cả cuộc đời. Cho nên, nhạc của một người có lòng tin kính, luôn đem lại sự nâng đỡ cho tâm linh của những người hát nó.

Bill tán thành:

- Đúng rồi, mỗi khi hát Thánh ca, tâm linh của em luôn được nâng đỡ một cách lạ lùng!
- Thứ ba là nó phải vượt không gian: nghĩa là nó phải đem lại sự vui thỏa cho tâm linh của các thánh đồ ở nhiều nơi trên thế giới. Như vậy, Thánh ca không phải của riêng một đất nước nào, mà là của cả Hội-thánh, nói chung.

Lauren nói:

- Em nhớ trong Thánh ca có một bài mang giai điệu Trung-Hoa, nhưng khi hát em vẫn thấy thật là hay.
- Thứ tư là nó phải vượt thời gian: nghĩa là nó được truyền lại hàng trăm năm mà vẫn không hề nhàm chán.

Bill thích thú:

- Ô, thích quá! Vậy, trong quyển Thánh-ca của chúng ta có nhiều bài như vậy không anh?

(âm thanh: **độc tấu Guitar văng vẳng bài Thánh ca 98**)

- Ô, nhiều lắm! Có bài mới chỉ tồn tại được 100 năm, nhưng có bài đã tồn tại tới cả ngàn năm, như bài Thánh-ca số 98 nói về sự thương khó của Chúa. Cứ mỗi lần hát lại, chúng ta cứ cảm thấy như nó vừa được sáng tác vậy.

Người khách bên cạnh bỗng phát biểu:

- Thật là tuyệt vời! Cho tới hôm nay tôi mới hiểu được giá trị của những bài Thánh ca. Tôi cũng rất thích hát Thánh ca. Ngày xưa mẹ tôi dạy cho tôi hát, nhưng có lẽ giờ đây người lại mong được nghe tôi hát đấy!

Tất cả cùng cười vui. Sankey nói tiếp:

- Có những thánh đồ đã viết tới hàng trăm bài hát để ca ngợi Chúa trong cuộc đời mình, nhưng chỉ có một bài được liệt vào Thánh-ca mà thôi.

Bill và Lauren cùng thốt lên:

- Ô ...!
- Có những bài hát rất hoa mỹ, nhưng nó lại cạn cợt và khó đụng chạm đến tâm linh của người khác. Ngược lại, chính những bài hát đơn sơ, nhưng phát xuất từ một đời sống thật trên đường theo Chúa, lại dễ gần gũi với tâm linh của các thánh đồ. Các bạn có nhớ bài Thánh-ca 277 không? ...

(đàn Organ văng vẳng bài Thánh-ca 277)

Lauren nhanh nhẩu:

- Đó là bài “Tâm linh tôi yên ninh thay”!
- Đúng! Ông Spafford đã viết bài đó trong một đêm không ngủ ở giữa đại dương, tại chính nơi mà chỉ vài tuần trước đó, đã làm chìm đắm tất cả những người con của ông, trong một vụ đắm tàu.

Lauren kêu lên:

- Chúa ơi!

Bill thêm vào một cách sâu lắng:

- Hèn gì mà dẫu người ta không biết gì về lịch sử của nó, nhưng bài hát ấy lại luôn được ưa chuộng ở khắp nơi trên thế giới!

Người khách cũng gật gù:

- Có thể nói rằng những người ấy đã dùng cả cuộc đời mình để chỉ viết có một bài hát.

Sankey nói như suy gẫm:

- Phải, nhưng lại là những bài hát tồn tại mãi mãi ...

Sau một chút lắng đọng, Bill bỗng nói cách hăng hái:

- Em thích nhất là bài Thánh-ca 314: “Tinh binh Jêsus tiến lên ...” Nó cứ y hệt như hình ảnh của quân đội miền Bắc, để giải phóng cho những người nô-lệ da đen vậy! Em căm thù chế độ nô lệ và những sự tàn bạo của nó. Em rất mừng là quân đội miền Bắc đã chiến thắng trong cuộc nội chiến vừa qua và chế độ nô lệ đã bị hủy bỏ. Em luôn luôn ủng hộ sự giải phóng nô lệ!
- Thật ra thì nước của Chúa không thuộc về đời này và những người tin Chúa thì không bao giờ đánh trận theo cách của thế gian! Xóa bỏ chế độ nô-lệ là một điều hay, nhưng giải phóng người ta ra khỏi những xiềng xích của tội-lỗi, thì còn khó khăn hơn nhiều, Bill à!

(âm thanh: **yên lặng**)

Người khách tỏ vẻ không vui:

- Mọi cuộc cải cách đều có cái giá phải trả của nó! Riêng gia đình tôi thì khác. Chúng tôi sống ở miền Nam và đồn điền của chúng tôi đã phải bán đi vì thiếu những người nô-lệ da đen ...

Bill nhíu mày đang khi người khách nói và ngắt lời:

- Như vậy thì anh đã từng tham gia quân đội miền Nam trong cuộc nội chiến vừa qua?
- Vâng, đương nhiên là như vậy!
- Nhưng nay cuộc chiến đã kết thúc và anh chỉ là một kẻ ...

Người khách cau mày trong khi Bill ngập ngừng nói tiếp, nhưng cương quyết:

- Một kẻ bại trận!

Người khách nhíu mày nổi giận:

- Cái gì? ... Một kẻ bại trận? ...

Sankey vội can thiệp:

- Thôi nào các bạn, những ngày khủng khiếp ấy đã qua rồi và giờ đây hòa bình đã trở lại. Tạ ơn Chúa đã cho chúng ta còn sống bình an tới ngày hôm nay ... Các bạn không nhớ lời mà Tổng-thống đã tuyên bố sau chiến tranh sao? Ông ấy nói rằng tất cả chúng ta đều là anh em và không có một sự phân biệt nào cả!

Nhưng người khách quay đi chỗ khác:

- Tôi không có gì để nói cả!

Bill cũng quay mặt đi nơi khác với vẻ hậm hực, bầu không khí căng thẳng bao trùm toa xe. Sankey bèn nâng cây đàn của mình lên và nói với vẻ vui tươi để phá tan bầu không khí đó:

- À, này các bạn, có một bài hát mà tôi rất thích, tôi không biết rằng mình đã hát nó bao nhiêu lần rồi. Nhưng cứ mỗi lần hát là một sức sống lại tuôn chảy trong tâm linh tôi. Để tôi hát lại cho các bạn nghe nhé!

Mọi người đều yên lặng, không ai nói gì với ai. Sankey bèn dạo đàn và bắt đầu say đắm trong bài Thánh ca của mình:

(âm thanh: **bồn giọng nam hợp xướng bài 252 câu 1 cách hoành tráng trong tinh thần thờ phượng, sâu lắng. Người trong vai Sankey nâng đàn và nhép miệng hát theo**)

- “Giê-xu, Đấng hằng yêu thương tôi. Tôi mong đến nghiêng trên ngực Ngài...”

Quả thật, anh hát không hay lắm, nhưng tiếng hát của anh có một sự lôi cuốn lạ lùng. Dường như nó phát xuất từ một nơi sâu thẳm của linh hồn và cũng đánh thức tâm linh của những người nghe. Khi anh đang hát, bỗng người khách có một thái độ hơi lạ. Anh ta nhíu mày lại để nghe cách chăm chú và mắt cứ nhìn vào khoảng không, dường như đang cố gắng nhớ lại một điều gì.

(âm nhạc: **hát tiếp câu thứ 2 - 3 và 4, nhưng chỉ nghe văng vẳng**)

Khi Sankey đã hát xong (câu thứ 1), người khách bèn hỏi:

- Này, có phải anh thuộc về quân đội miền Bắc không?

Sankey ngạc nhiên:

- Ủa, đúng! Nhưng ... tôi cứ nghĩ rằng đây là lần đầu chúng ta gặp nhau?!

Người khách khẽ gật đầu và nói:

- Có phải anh đóng quân ở tiền đồn Red River không?

Sankey giật mình:

- Ủa, làm sao anh lại biết?

Người khách thở ra và nói cách chắc chắn:

- Anh không biết tôi, nhưng tôi thì biết anh!

Sankey lộ vẻ kinh ngạc:

- Nghĩa là sao?! Tôi không hiểu gì cả?!

Người khách chậm rãi nói:

- Có phải là vào đêm 30 tháng 8 năm 1862, anh đã gác ở chòi canh không?
- Tôi không thể nhớ rõ, nhưng đúng là tôi đã có một hai lần đứng gác ở đó!

Người khách chậm rãi nói mà không nhìn vào Sankey :

- Nhưng tôi thì lại không thể quên được, vì đó là ngày sinh nhật của mẹ tôi ... Đêm đó, tôi đã tiến tới rất gần anh trong bóng tối mà anh không biết. Tôi đã giơ súng lên nhắm và chuẩn bị bóp cò. Tôi nói rằng: “Anh chàng này hết đời rồi!”

Bill và Lauren cũng trở mắt theo dõi câu chuyện.

- Nhưng khi tôi vừa định siết cò thì chợt tôi nghe anh hát: “Giê-xu, Đấng hằng yêu thương tôi. Tôi mong đến nghiêng trên ngực Ngài...”

Người khách vừa nói vừa lắc đầu như muốn khóc:

- Bỗng tôi nhớ tới mẹ tôi ..., tôi nhớ tới quê hương tôi ... và tôi không thể nào siết cò súng được. Càng nghe anh hát, tâm linh tôi càng được đánh thức và lòng thù hận bỗng tan biến ở trong tôi ... Tôi cứ suy nghĩ tại sao chúng ta là những con cái Chúa mà lại đi bắn giết lẫn nhau? Nếu tôi còn một người mẹ, thì tại sao tôi lại không nghĩ tới một người mẹ khác có thể sẽ bị mất đứa con, do phát súng của tôi? Cuối cùng, tôi hạ súng xuống và quay đi trong bóng tối. Tôi lắc đầu và thầm nói: “Anh chàng này thoát chết rồi!” ...

Bill và Lauren nhìn nhau mà không nói gì.

- Sau câu chuyện đó, tôi đã hoàn toàn quên đi, không nhớ gì cả. Nhưng hôm nay, khi nghe anh hát, tôi đã dần dần nhớ lại và đoán ra rằng anh chính là người lính đó. Giọng hát của anh cũng y như ngày nào vậy ...!

Sankey thở phào ra như vừa được giải tỏa một điều gì. Anh cũng nói một cách chậm rãi và quả quyết:

- Thì ra là như vậy! Bây giờ thì tôi đã nhớ và nhớ rất rõ. Đó là một đêm khuya mà tôi có nhiệm vụ phải gác ở chòi canh. Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có những người lính gác bị bắn tía, nhưng chúng tôi vẫn phải gác, vì đó là trách nhiệm của chúng tôi.

Bill và Lauren cùng cúi đầu.

- Khi đứng gác được vài giờ, bỗng có một nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy tâm hồn tôi. Tôi không sợ chết, bởi tôi biết rằng nếu có chết thì mình sẽ được lên Thiên-đàng. Nhưng tôi cũng cảm biết rằng Chúa muốn mình tiếp tục sống để làm công việc của Ngài. Tôi bèn dốc đờ trong sự cầu nguyện rằng: “Lạy Chúa, xin thương xót và gìn giữ con!”

Người khách cũng gật gù dường như hiểu ra được một điều gì.

- Đang khi tôi tâm nguyện, bỗng một nguồn sự sống dấy lên trong tâm linh tôi và bật thành tiếng hát trên môi tôi. Đó là một bài mà tôi vẫn thường hát, nhưng đêm đó càng hát, thì tôi lại càng thêm thỏa nguyện. Tôi đã hát vang giữa đêm trường trên vọng canh: “Giê-xu, Đấng hằng yêu thương tôi. Tôi mong đến nghiêng trên ngực Ngài. Lúc sáng bủa âm bên chân tôi, trong khi bão tố đang vang dậy ...”

Người khách cũng ngược đầu như hồi tưởng lại những gì đã xảy ra.

- Tôi không hề biết rằng lúc đó có một khẩu súng đang chĩa vào mình và cũng không hề biết rằng sau đó, đối phương đã hạ súng xuống và bỏ đi nơi khác. Giờ đây tôi mới hiểu rằng Chúa đã giải cứu tôi khỏi sự chết bằng bài Thánh ca tuyệt vời đó, để tôi vẫn còn sống và hầu việc Ngài cho đến ngày hôm nay.

Bill chợt nói với đôi mắt kính ngạc:

- Ô! Thật là lạ lùng!

Lauren cũng hưởng ứng:

- Cảm ơn Chúa! Cảm ơn Chúa!

Sankey mỉm cười và ôn tồn nói với người khách:

- Như vậy thì anh đâu phải là “kẻ bại trận”, mà là “người chiến thắng”!

Người khách ngạc nhiên nhìn Sankey:

- Sao? Tôi là người chiến thắng à?

Sankey ôn tồn giải thích:

- Phải, anh đã chiến thắng sự hận thù và tìm được hòa bình giữa chiến tranh. Anh đã tìm được tình thương để thế chỗ cho sự bắn giết. Nhờ lòng nhơn từ của anh mà tôi mới còn sống tới ngày hôm nay và tiếp tục giúp đỡ nhiều người khác đến với Chúa.

Người khách lắc đầu:

- Tôi nghĩ rằng đó là nhờ bài Thánh ca của anh. Bài hát ấy đã làm thay đổi tâm hồn tôi và giúp tôi có một quyết định chính đáng.

Sankey nhìn người khách:

- Tôi nghĩ tất cả là nhờ ơn của Chúa!

Người khách khẽ nhủ mày như suy gẫm và gật đầu:

- Phải, đúng như vậy!

Họ cùng đứng lên và bắt tay nhau trong ánh mắt long lanh đầy cảm động. Nhưng dường như chưa đủ, họ bỗng ôm choàng lấy nhau và cả hai đều khóc.

- Cảm ơn Cha!
- Cảm ơn Chúa!

(âm nhạc: **tan vỡ, hoành tráng**)

(**Tiếng vọng:** Tình thương của Chúa đã chiến thắng những quan điểm và lòng thù hận của con người, để đem tâm linh họ đến gần nhau giữa cuộc chiến khốc liệt. Giờ đây, tình thương ấy cũng nối kết họ lại trong tình anh em, nơi chân thập tự giá của Chúa Cứu Thế).

Sự cảm động cũng bao trùm lấy cả Bill và Lauren, và họ khẽ nhìn nhau với đôi mắt ướt đầm.

(âm nhạc: **văng vẳng bài Thánh ca 252**)

Sau khi hai người đã ngồi xuống, Bill nói với người khách cách rụt rè:

- Xin anh tha thứ cho ... sự xúc phạm của tôi ... khi nãy!

Người khách tươi cười:

- Ô, không có gì! Những người trẻ luôn nhiệt tình và thẳng thắn. Tôi thích các bạn! Anh vừa nói vừa vỗ vai Bill, tất cả cùng cười vang trong sự cảm động. Ngay khi ấy, tiếng còi xe lửa bỗng hụ vang. Sankey nói:

- Ô kìa! Mới đây mà tàu đã đến nơi rồi, sao mà nhanh thế! Đúng là sự hiện diện của Chúa đã làm cho thời gian bị rút ngắn đi cách không ngờ.

Người khách bèn nói:

- Mẹ tôi đang chờ đợi tôi!

Sankey nói:

- Anh chị tôi cũng đang chờ đợi tôi!

Lauren nói:

- Gia đình tôi cũng đang chờ đợi tôi!

Sankey nói:

- Tôi sẽ đi Nhà thờ!

Người khách nói:

- Tôi cũng sẽ đi Nhà thờ!

Hai bạn trẻ nhìn nhau và cùng reo lên:

- Chúng tôi cũng sẽ đi Nhà thờ!

Sankey nói:

- Ô! Biết bao nhiêu người thân yêu đang chờ đón chúng ta! Nào, chúng ta cùng đi!

Họ cùng bước xuống xe lửa với nụ cười rạng rỡ.

(cả bốn người cùng bước tới một bước và dừng lại, bắt động, chờ cho tới khi đọc xong phần Tiếng vọng)

(ánh sáng: **mạnh, rạng rỡ**)

(âm nhạc: **bốn giọng nam chỉ hát một phần của câu 1, bài 251, cách hoành tráng, tha thiết, tan vỡ. Sau đó tiếp tục hát văng vẳng trong suốt phần Tiếng vọng**)

(Tiếng vọng: Sankey đã trở thành một nhà truyền đạo đầy ơn trong lịch sử Hội thánh và những bài hát của ông đã chinh phục hàng ngàn người về cho Chúa Cứu Thế Giê-xu. Nhưng người ta sẽ không bao giờ quên người lính vô danh đã hạ súng xuống trong đêm đó, để Sankey có thể tiếp tục sống và kết quả cách lớn lao.

Người ta sẽ quên đi tất cả những gì chúng ta nói, mà chỉ nhớ tới những việc chúng ta làm. Nguyên những việc làm của chúng ta, cũng giống như người lính vô danh ấy, sẽ góp phần trong việc chinh phục đất nước này về cho Chúa Cứu Thế Giê-xu. Amen!

(nhóm kịch đứng nghiêm và cúi chào Hội thánh)

Nguyễn Tri Phương 2/10/2007

Saigon, Việt Nam

Trần Minh-Mẫn

Email: man_tranminh@yahoo.com

ĐTDD: 01.685.237.917

